

Aleksandar Milenković

ANĐELKA BOJOVIĆ, slike

Galerija Gradskog muzeja, oktobar 2005.

Probleme savremene likovne umetnosti možemo da lociramo na tri glavna nivoa. Prvo, očajnička borba tzv. pravovernih umetnika da svoju životnu profesiju zadrže u granicama normale tj. da je gordo suprotstave najezdi kvazi-umetnina svih varijeteta. Drugo, da prebrode krizu društvene, ekonomske i strukovne dezagregacije. Treće, da u bezmerju likovnih ispovesti standardnih usmerenja isposluju bar nešto originalno, impresivno i očigledno – svoje!

U takvom sociološko-umetničkom mizanscenu pojava mr Anđelke Bojović zakonomerno poprima dimenziju koja resko nadilazi usamljene nastupe slikara koji svakom sledećom izložbom rutinski popunjavaju sopstvene reference ili kalendar domaće likovne scene. Ideja da globalni likovnotematski predložak proistekne iz krila klasičnog poimanja slikarstva uopšte, ovde majstora epohe rokoko Antoana Vatoa, u isteku svoje realizacije pokazuje svoje puno i to dvostruko opravdanje. Prvo, kao dokaz da antropološki i estetički prava likovna umetnost nikada ne presušuje u osnovnim pretpostavkama inicijuma i pojavnosti... i drugo, kao pokazatelj neiscrpnog energetskog izvorišta za sve potonje izraze ili likovne pokrete... avangardne, aktuelne, pomodne, trendovske. Svakako, one koji nisu zasnovani na nihilističkoj isključivosti – Pre mene nije bilo ništa, od mene počinje sve! Autorka, kao rasna i punokrvna slikarka, demonstrira umeće koje mnogi protagonisti apstrakcije, instalacija, slučajnih predmeta itd. ili ne poseduju ili ignorišu. Nekoliko žanr prizora lovačkih teferiča dokone vlastele u svom tematsko-likovnom totalitetu verno reprodukuju slična platna onovremenih majstora. To je istovremeno i prilika da bez apriorizama i kompleksa nedoraslih sledbenika korifeja Renesanse sagledamo sve atribute prave Umetnosti. Sa platforme suverenog majstora svog umeća, Anđelka kreće u kreativnu i tematsku avanturu kojom ne narušava klasične modalitete slikarstva, niti pravi pakt sa đavolom u želji da uplovi u uskovitlane vode savremene (čitaj – pomodne!) likovne produkcije.

Metodološki, napravila je spektakularno koncipirani most kojim predele čiste oplemenjujuće umetnosti na bizaran ali nadahnuti

način spaja sa ovovremenim likovnim vokabularom. Štaviše, pretekst jedne žanr slike rokoko, te najsofisticiranije i najgalantnije epohe uopšte, petvara u originalni šlagvort za modelovanje nekih sasvim novih likovnih predstava.

LIKOVNO MEZE OD MEZETINA

U tom konceptu jedan Mezetin, u pozi romantičnog trubadura, odlazi nenadano na sto za artifičijelno – tranširanje! Inventivna umetnica kao vizuelnim skalpelom izdvaja mu oči, uvo, nos, usne, ruke itd. da bi ih u gro planu pretočila u spoj detalja ljudske glave i enformela fovističkoekspresionističkog grifa. Retka šansa da i ogrezli tifozi najaktuelnijih shvatanja i ortodoksnih poklonici klasike, u istim kompozicijama nađu razloge za intimna promišljanja sopstvenih estetičkih predilekcija. Prvima će se dopasti umešna koloristička igrarija koja tek na distanci dejstvu – je dekorativno. Drugi će shvatiti da se tu radi o teleskopski fokusiranoj figuraciji... prepoznaće senzualnost meausana, suzno mega oko, verizam plastike mega uha, nosa ili snopa prstiju šake. U novom kadru i energičnoj kolorističkoj orkestraciji, navedeni segmenti ljudskog tela prerastaju svoju telesnu utilitarnost započinjući ulogu centralnog motiva slike iz nekog drugog filma. Nekoliko portreta plemenitaških dama i tipičnih renesansno intoniranih pejzaža (scene lovačkih plandovanja plemstva) unose u postavku šarm epohe. Ujedno uspostavljaju stilistički okvir, odnosno psihološki oslonac posetiocima izložbe. Sredstvo slično floralnim girlandama koje preduzumljiva autorka umesto nemuštih paspartua postavlja oko pojedinih kompozicija.

Da bi postigla odgovarajuću gamu i štimung pojedinih kompozicija, umetnica će u zavisnosti od teme upotrebiti odgovarajuću tehniku – ulje, akvarel, lavirani tuš, pastel, krejon, kombinovana tehnika. U svakoj od njih sigurna ruka poslušno sledi rezonance unutrašnjih poriva umetnice. U cilju dubljeg pronicanja u porive i visoke domete Anđelke Bojović prizvaćemo nekoliko koliko zanimljivih toliko i iskreno afirmativnih mišljenja koje nalazimo u lepo dizajniranom katalogu.

Bojana Burić još 1990 godine piše: "Umetnica sa blagonaklonim humorom uspeva da spori menuet prevede u živahni *passepied*, da protumači Vatoa kao apstraktnog slikara, i što je najvažnije, da gledaocu prenese svoje dvostruko uživanje – u kontemplaciji pred Vatoovim delom i u sopstvenom stvaranju".

Jasmina Tutorov takođe bez rezerve prihvaća autorkinu specifičnu ideju da u procesu simbioze slikarskih izraza pomiri dve potpuno različite epohe: "Autorka u razneženu, stišanu, duhovnu i fizičku boju rokoka unosi povišeni intenzitet svog temperamenta (...) Spoj crtačkog tretmana i slikarskog postupka, smenjivanje jedre, pulsirajuće, senzualne materije i lazurnih slojeva, kolažiranje slika sa neslikarskim materijalima (...) Raskošni likovni govor izlučuje na slici neki čudni fluid u kojem se mešaju ekspresija, erotika i dekorativnost".

Mileta Prodanović izlaže svoje gledanje: "Avantura glasnog

čitanja Vatoa u delu Anđelke Bojović ima jasno više modaliteta – postoje radovi u kojima je težište stavljeno na boju, ono što se smatra jednom od najznačajnijih dimenzija dela slavnog Francuza. Ali postoji i niz radova u kojima se svesno ukida ta dimenzija – da bi se naglasak stavio na nešto drugo. A to je temperament. Osnovna intencija ovog ciklusa je potreba dijaloga dva vremena, dva umetnika i dva ritma".

Ovo je jedna od onih likovnih manifestacija koja neće i ne može iščiliti iz memorije publike onog trenutka kada posle razgledanja slika za sobom zatvori kapiju Gradskog muzeja.